

[Gillstrup]

ren, eller hvem der nu er tale om. Derfor er det principielt en fejl tanke.

Så kommer vi til det tredje og sidste element i disse fire forslag, og det er efter vor mening det værste. Det er dette Copy-Dan'eri. Her er det vel rigtigt – det lod Fremskridtspartiet sig i hvert fald besnære af for år tilbage, og jeg tror, at vi virkelig også måtte forføres – at der efter Danmarks internationale forpligtelser er et grundlag for, at man skal lave sådan noget som Copy-Dan, og at der er ophavsret til disse forskellige ting, der svirrer rundt oppe i luften.

Men det, som unægtelig er af interesse, er, at selv om vi modstræbende – og det var meget modstræbende, Fremskridtspartiet lod sig hale til truet – har været med til at indføre dette Copy-Dan'eri, så må vi spørge: Er vi virkelig internationalt forpligtede så langt, som kulturministeren nu vil gå? Altså: Når man nu har nærret denne slange ved sin barm, skal den så have lov til at vokse, til at kvæle alt og alle, sådan som der nu er tilløb til?

For det bliver nok ikke sidste gang, vi hører, at Copy-Dan render trapperne i Kulturministeriet tynde for at opnå at få yderligere adgang til at kræve ind på alle mulige leder og kanter. Er det ikke sådan, at vi i hvert tilfælde kan sige, at hvordan Copy-Dan opkræver sin afgift, det er det Folketing ikke af de konventioner, vi har indgået, forpligtet til at gå videre med? Hvis svaret fra kulturministeren er, at det er vi ikke pligtige til, men at man altså bare af hensigtsmæssighedsgrunde, eller hvad man nu vil kalde det, når man sidder i en socialistisk regering, har fundet, at nu skal der laves yderligere den kontrol og det indgreb over for menneskene og det barnepigeri fra regeringens side, som man her ønsker, ja, så er svaret selvfølgelig ganske klart: Så skal vi afvise det.

Men hvis ministeren mener, at det, han nu foreslår, er noget, som Danmark er folkeretligt forpligtet til, og som vi kunne dømmes for ved domstolen i Haag, eller hvor man nu pådømmer den slags ting, hvis dette Folketing ikke vedtager det, så vil vi i hvert tilfælde meget gerne se en indgående redegørelse for det på skrift i Kulturudvalget, og selvfølgelig vil vi da også meget gerne høre, hvad ministeren siger her fra talerstolen om det emne, hvis han er klædt på til at tale om det allerede her på nuværende tidspunkt.

Vi tager derfor i dette Copy-Dan-problem meget, meget langt følgeskab med fru Ingerlise Koefoed og hendes bemærkninger. Hvad enten hun så kan lide at have Fremskridtsfolk med i sin bagage eller ej, er det altså således, at af det, vi hidtil har hørt om dette tredje og sidste emne i denne lovpakke, er det, som fru Ingerlise Koefoed fremstillede, efter vor mening faktisk det mest jordnære.

Det forekommer folk aldeles idiotisk, når de har anskaffet deres fjernsynsapparat og har betalt deres antennemedlemskab osv. og så sidder hjemme og tager Sky Star eller TV-17, eller hvad det nu hedder, der strømmer ind, og hvor man skifter om på kanalvælgeren fra det ene til det andet, at de så pludselig skal til at betale afgift til nogle mennesker, der har solgt deres program, hvad enten det så er en musikvideo, eller det er en naturoptagelse, hvor man har kigget på dyr i Kenya, eller hvad der er tale om. Det forekommer urimeligt, at de mennesker, der én gang har fået deres betaling, nu én gang til fra fru Petersen ude i Rugtoften 17, 3. sal tv. i Glad-sakse skal til at have nogle penge derfor. Det fører ud i det fuldstændige vildskaber, som jo altså simpelt hen kan føre til, jeg er lige ved at sige noget i retning af en ruiner, når vi om føje tid måske kan tage 500 kanaler ned fra luften.

Ja, man ved ikke, hvad der kan ske, når der kører 500 programmer 24 timer i døgnet – mere bliver det vel næppe – og det så skal fordeles ud til alskens ophavsmænd.

Disse mennesker må indrette sig på, at når de indgår kontrakten med det pågældende foretagende, som de sælger deres program, deres naturoptagelser, deres musikvideo til, så har de fået deres penge.

Derfor nej til alle tre dele i alle fire lovfor-slag.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Ophavsret har altid givet anledning til stor debat i Folketinget, og med jævne mellemrum kommer den altså op, og vi må debattere den. Det viser sig hver eneste gang, at det er uhyre svært at afgrænse ophavsret: hvornår det kan være rimeligt og hvornår ikke.

Jeg synes også, at den debat, der er forløbet hidtil, med de eksempler, der kommer frem i de forskellige indlæg fra ordførerne, klart har vist, at det ikke er nogen enkel sag.